

for, at et Menneske kan gøre Fyldest i de Virksomheder, som Livet fører ham ind i. Jeg tager til Eksempel Lægen. Der er ikke noget æret Medlem af det høje Ting, som lægger sig paa Operationsbordet og tillader en Læge at behandle sig kirurgisk, uden at vedkommende ærede Medlem har fuld og fast Tillid til, at den Læge har faaet en Uddannelse, teoretisk og praktisk, der gør det aldeles sikkert, saa sikkert, som saadant noget kan være, at han vil bære sig rigtigt ad ved den forestaaende Operation. Akkurat paa samme Maade gaar det med Hensyn til Dyrslægen; her gælder det ganske vist heller ikke Menneskers sjælelige Opdragelse, men de kære Husdyr. Med Hensyn til Uddannelsen af Dyrslægen stiller vi ogsaa, fordi vi forstaaer Husdyrenes Færd og Krav, store Fordringer. Dyrslægen skal have en omhyggelig teoretisk og praktisk Uddannelse, og han faar ikke Lov til at lave Kvaksalverkunster med Køer eller med nogen anden Art af Husdyr; vi kræver, at han har faaet en omfattende Uddannelse, for at han skal kunne gøre Fyldest i sin Gerning, og jeg mener, at vi paa disse Omraader, med Hensyn til Uddannelsen af Lægen og Dyrslægen, har en meget respektabel Stilling her i Landet, for ikke at sige mere, end der kan være klædeligt, selv om det høres udenfor det eget Lands Grænser. Hvorledes er det med Fordringerne med Hensyn til Læreren og Uddannelsen? Har vi, spørger jeg det høje Ting, den samme Erkendelse af, at paa dette Felt kræves en baade teoretisk og praktisk Uddannelse, som staaer Maal med de Fordringer, vi stiller, naar det gælder Lægens eller Dyrslægens Indgreb? Har vi legnet os den Forestilling, at Læreren trænger et Barn for hele Livet, at Læreren er sin Kunst er i Stand til, naar der er gode Anlæg, at bringe dem til at trives fortrinligt, og omvendt, hvis han er en kvaksalver, er i Stand til at faa selv de fortræffeligste Anlæg til at vantrives? Jeg svarer: Der stilles alt, alt for smaa Fordringer til Lærere i alle Arter af Lærervirksomhed, og vi har en særlig Grund til at stille særlig store Fordringer, naar det drejer sig om gennem Seminarieuddannelsen at uddanne dygtige Lærere til Folkeskolen, fordi Begrebet Folkeskole har faaet en helt ny Betydning efter Almenskoleloven af 1903.

Denne Lov er for Tiden i Miskredit, men er det ikke hos mig. Medens jeg ellers har mange Ting at bebrejde det ærede Medlem, der i sin Tid gennemførte denne Lov, vil jeg prise ham, fordi han gennem-

førte Almenskoleloven af 1903, da den efter min Mening giver et fortrinligt Grundlag for fremtidig Lovgivervirksomhed, og det er jo alt, hvad man kan forlange af en Lov. Denne Lov har bl. a. haft den enorme Betydning, at den her i Landet har vakt en dybtgaaende og vidtspændende Interesse for Skolen, langt stærkere, end vi kendte den før. Men hvad vil det sige, at vi har faaet denne Lov? Det betyder bl. a., at Begrebet Folkeskole ikke mere er, hvad man i gamle Dage forstod derved. Begrebet Folkeskole omfatter nu konsekvent alle Stadier af Skoleundervisning lige fra den første Pøgeskoleundervisning op til Gymnasiet. Det ser vi ogsaa i Praxis, idet man har baade Mellemskole og Realklasser indlemmet som Led i Folkeskolen. Saa stiller jeg det Spørgsmaal: Viser nu Erfaringerne, at den Seminarieuddannelse, vi har i Øjeblikket, giver os en Lærerstand, der som Helhed er den Opgave voksen ogsaa at gøre Fyldest i Mellemskolen og Realklassen? Og den Fordring maa vi jo stille. Vi kan ikke her paa Rigsdagen vedtage en Almenskolelov, i Kraft af hvilken vi opretter en Mellemskole og Realklasser i Forbindelse med den danske Folkeskole, og saa lade Seminarierne blive, som de er, hvis det viser sig, at der hos de Lærere, der har faaet deres Uddannelse paa Seminarierne, er visse Ejendommeligheder, som gør, at de ikke rigtig kan magte Mellemskole- og Realskoleundervisningen. Jeg vil tillade mig at fremføre et Par Eksempler fra min Praxis, der skulde illustrere, hvorvidt dette er Tilfældet. Maa jeg først indskyde den Bemærkning, at jeg for min Del mener, at vor Lærerstand som Helhed er baade energisk og samvittighedsfuld, og hvis jeg derfor nævner nogle Eksempler, som efter mit Skøn er grelle Eksempler paa bristende Evne, er det ikke for derigennem at laste Lærerstanden. Nej, jeg vælter Ansvaret for saadanne Mangler over paa Seminarierne og i sidste Instans paa den Lovgivningsmagt, der ikke i Tide har reformeret Seminarierne, saa de kunde svare til de Krav, der stilledes ved Almenskoleloven af 1903.

Jeg har som Lærer mange Gange haft Lejlighed til baade at overvære Kollegers Timer og høre deres Præstationer ved Eksamensbordet. Nu tvivler jeg ikke om, at Kolleger vil kunne fremføre lignende grelle Eksempler fra min Eksamination, men jeg vil naturligvis ikke saa gerne anføre noget, der kan illustrere mine egne Fejl, men hellere holde mig til noget, der